

Ostrov princeznej Elsemarie

Po uzimenej epoche veterného počasia sa napokon nad krajinou rozhostili opatrné lúče predjarného slnka. Zem vyčerpaná od jeho poryvov, úzkostlivo zdvíhala dlane rozpínajúcich sa trsov tráv do každého kúta svetelného jasú. V jej útrobach sa ešte zachovala značná vlhkosť z dávneho pocitu dotykov snehových vločiek. Mŕtve pne, ktoré pokrývali jej zatrávnenú tvár občas zaplakali živickou, akoby sa chceli prebrať znova k životu.

Rovinaté územie, ktoré sa rozprestieralo za končinami neďalekého kráľovstva, bolo jeho vlastníkom, no viac patrilo do starostlivosti susediaceho lesa, vtáctva a oblohy. Kráľ nemal za povinnosť ani len položiť svoju ctenú nohu na neobrábanú a zarastenú planinu, ktorá neprinášala nijaký úžitok. Pred niekoľkými rokmi, ešte pred narodením jeho jedinej dcéry Elsemarie, dal rozkaz vyrúbať všetky stromy a kríky, ktoré mu z najvyššej veže bránili vo výhlade. Mal v úmysle zastavať celú plochu honosným zámkom práve pre ňu, no z neskoršieho rozprávania kráľových poddaných vysvitlo, že pôda sa z neznámych dôvodov značne podmáčala, ba dokonca tvrdili, že priamo v pozemku sa vytvára základ pre budúce jazero. Kráľ však týmto rečiam nevenoval pozornosť. Myslel len na to, ako sa zbaví zbytočnej vody a zničí aj to najposlednejšie torzo zelene, ktoré sa mu po celé roky pletie do plánov. Nedbal na rok čo rok opakujúce sa, srdcovúce, dcérine slová:

„Nechcem zámok, ale alej plnú košatých stromov, z ktorých budem na jeseň zbierať zrelé plody. Mojm želaním je prechádzať sa v tráve pokropenej rosou a dýchať čerstvú vôňu dreva. Prajem si zažiť brieždenie, sediac na najvyššom konári...” Nad týmito slovami len mávol rukou a so žiariacimi očami hľadel do hĺby nákresov, pod ktorými sa prehýbal stôl v jeho veľkolepej komnate.

Jedného dňa netrpezlivo predstúpil pred vládcu najvyšší a najmúdrejší z radcov s vyjadrením hlbokého smútku v hlase:

Lenka Kóňová, 28 rokov, Rosina - okres Žilina

„Veličenstvo, dovoľte mi predostrieť vám neblahú skutočnosť, z dôvodu ktorej som vás poctil svojou prítomnosťou. Stavbu zámku nedokážeme uskutočniť, pretože voda sa dostala do mimoriadne hlbokých vrstiev zeme, aj keď sme vyvinuli všetko úsilie na jej odčerpanie. Každým dňom stúpa čoraz vyššie. Nemôžem svojich zamestnancov vystaviť riziku, chápate ma prosím,“ stíšil hlas, pretože zbadal v kráľovej tvári nevýslovné roztrpčenie a zlosť. Hrdý kráľ energicky vstal a s červeňou v tvári zreval:

„Ste neschopný, vy aj všetci! Veril som vám, investoval som do plánov nadmerné množstvo peňazí a času a vy ste ma zradili!“ Živo v chode gestikuloval a so zdvihnutým prstom hrozivo pretínal vzduch. „Practe sa preč, vy aj s vašimi zlými správami! Vidím, že to, čo som si zaumienil budem musieť dosiahnuť vlastným pričinením! Nepotrebujem nikoho, no tak už aj! Nepostávajte tu! Von!“ Zdesený radca, akoby prirástol nohami k mramorovej podlahe komnaty. Preľaknutý, po doznení burácajúceho sa hlasu svojho pána, pobral sa domov a viac ho na hrade už nikto viac nevidel.

Svitlo ráno nasledujúceho dňa. Kráľ nepreriekol s rodinou ani jedno písmeno. Po obede sa odobral do svojej komnaty a v nej, za zatvorenými dverami premýšľal, čo on samotný zmôže proti sile prírody. Dnes to bolo po prvýkrát, čo v hĺbke svojho vnútra pocítil svoju bezvýznamnosť, navyše v mysli sa mu dookola premietali sny, ktoré sa mu noc čo noc opakovali. *Prichádzal v nich na to miesto, no ani jeden zo stromov nebol zrezaný. Všetky stáli a svojimi korunami sa mocne dotýkali svojho vedľa stojaceho brata. Lístie malo v žiare letného slnka nepredstaviteľný odtieň, ktorý uchvacoval jeho oči. Tráva pod ich kmeňmi bola žiarivo čistá a prečesaná od nedávneho dažďa. Včely sa naháňali po rozkvitnutých kvetoch, boroviciam sa vytvárali nezrelé šišky a prázdne miesta konárom vyplňali vtáčie hniezda. Kráľ napriek kráse, ktorá ho nechtiac fascinovala, z vlastného hnevu na seba samého, že sa nechal opantat obyčajným stromoradím, zodvihol sekeru a zat'al hlboko do*

Lenka Kóňová, 28 rokov, Rosina - okres Žilina

najbližšieho kmeňa. V tej chvíli pocítil ukrutnú bolesť a po rukách, ktorých sa sekera ani len nedotkla, vytekol teplý prameň čerstvej krvi. Rana na jeho ruke mala presný tvar zárezu do kôry. Každú noc sa sen skončil na tomto mieste. Kráľ sa v duchu napokon zasmial a pohladil si zdravé dlane. „Je to len obyčajný sen, nič viac. V každom prípade sa vyberiem na to miesto, ktoré mi nedá spávať už toľký čas. Musím sa tam dnes ísť pozrieť.“

Kráčal už dlhší čas, pretože cesta bola dlhá a on nie najmladší. Topánky z krokodílej kože boli celé zablatené, na hodvábnom plášti sa mu zachytávali suché konáriky z okolo stojaceho malinčia a na vrásčitom čele sa zjavovali kropaje potu a zlatú korunu posiatu diamantmi stratil, ani sám nevedel kde. Stará poľná cestička vychodená od bričiek a kočiarov, ktorú si pamätal ešte z detských čias, ho priviedla k miestu, kde sa mali uskutočniť jeho staviteľské sny. Steblá tráv mu siahali až po pás, velikánske rákosie a pálky tvorili hranicu medzi suchou zemou a jazerom. Odhrnul vysoké, napoly uschnuté trstie, ktoré mu bránilo vo výhlade. Za odkrytím jeho opony stálo nemalé snaženie, pretože bolo veľmi ťažké. Pred kráľovým zrakom sa naskytol vskutku nevídaný pohľad. Celú plochu, ktorú si pamätal porastenú stromami zaliala voda a neďaleký susediaci les sa odrážal v jej priesvitnej tvári. Rodinky labutí pokojne plávali po hladine s mláďatami, divé kačky sa ponárali do chladnej vody, hladný rybárík krúžil nízko, tak nízko, až preletel kráľovi nad hlavou. Musel prižmúriť oči do žiary slnka, aby lepšie uvidel to, čo ho najviac prekvapilo. V strede jazera sa týčil majestátny strom, ktorý vyrastal z akéhosi maličkého ostrovčeka. Jeho koruna bola dvakrát taká široká ako základňa, ktorá ho držala nad vodou. Nechápal, ako môže niečo vyrásť na takom malom kúsku zeme. Ako je možné, že jeho korene, ktoré sú ponorené bezpochyby celé desaťročia pod vodou, nezhnijú? Zrakom prechádzal od kmeňa po najvyšší konár a znova naspäť. Nedokázal určiť o aký strom sa jedná, len spozoroval nepatrný pohyb jeho listov v jemnom vánku. Pri brehu ostrovčeka, sa na hladine rozhojdal malý čln. Až teraz zazrel v jeho vznešenej korune akýsi pohyb. Nedokázal uveriť tomu, čo vidí. Jeho dcéra Elsemarie

Lenka Kóňová, 28 rokov, Rosina - okres Žilina

sa s nevýslovnou radosťou, ktorá sršala z každej črty jej tváre a smiechom, ktorého ozvena sa rozliehala po okolí, v spoločnosti svojich priateľiek, sa práve šplhala zo stromu dole. *„Takže tu trávi všetok voľný čas. Želela si alej stromov, ale ja som ju nebral vážne. Trvdošijne som si stál za svojím. Vidina ešte veľkolepejšieho majetku mi zatienila myseľ. Som rád, že nie je taká, ako som ja,“* pomyslel si zarmútený kráľ. Na tento obraz sa nemohol dostatočne vynadávať. Bez slova pristúpil bližšie, stúpil na bezpečnú časť brehu a nedbajúc na drahé oblečenie, sadol si na okruhliaky a tvár mu potichu zaliali prúdy slz.

Po určitej dobe raz dcéra povedala nezvyčajne mlčanlivému kráľovi: „Viem o tom, že si nás vtedy videl pri javore. Potajomky tam chodievame skoro každý deň. Nezdá sa ti zázračné, že stromy vyplakali život aspoň jednému z nich a ich slzy vytvorili akési hlboké jazero?“ On však na tieto slová neodpovedal, ba ešte viacej sa zamyslel.

O niekoľko mesiacov vydal rozkaz vysadiť v kráľovskej záhrade také isté množstvo stromov, aké celé roky z pýchy a nadradenosti zničil. O zázračný strom plávajúci na malom ostrove v prostriedku jazera sa začal od prvej chvíle ako ho uvidel, zaujímať. Pritáhoval ho svojou monumentálnosťou a ešte čímisi, čo nedokázal vyjadriť slovami. S láskou sa dotkýnal jeho kmeňa, kontroloval jeho zdravotný stav, zbieral suché konáre a po búrke, keď sa slnko opieralo do vlnobitia javorových listov svojimi lúčmi - vždy sa vybral na malej loďke k nemu a nechal zabudnuté kvapky dažďa padať na svoju tvár. Sen o ranách na rukách sa mu už nikdy viac neprisnil.

Dnes kráľovstvo nejestvuje, len na starých mapách sa občas mihne názov ostrova princeznej Elsemarie. Určite má v týchto chvíľach iné meno aj mocnára, ako vtedy za dávnych čias. Ostrov tajomný, fascinujúci, čarovný, v ktorého srdci bije strom. Akoby vznikol súčasne z viacerých svetov, tohto a ešte nejakého nad ním, za ním...